

Arrest

nr. 149 533 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 tot weigering van het verzoek om in het bezit gesteld van een nieuwe verblijfskaart.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 15 maart 2007 in het bezit van een E+-kaart, wat betekent dat zij als Unieburger beschikt over een duurzaam verblijfsrecht.

1.2. Deze E+-kaart vervalt op 14 maart 2012.

1.3. Op 24 juni 2014 meldt verzoekster zich aan bij de stad Antwerpen om in het bezit te worden gesteld van een nieuwe verblijfskaart.

1.4. Op 15 oktober 2014 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) geen gunstig gevolg te geven aan het in

punt 1.3.vermelde verzoek. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 27 november 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De verblijfsvergunning van betrokkene is verstreken sedert 14.03.2012 . Op 24.06.2014 heeft zij zich aangeboden bij de gemeentelijke autoriteiten om in het bezit gesteld te worden van een nieuwe verblijfskaart.

Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling wiens verblijfstitel al meer dan drie maanden verstreken is, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Betrokkene werd uitgenodigd de bewijsstukken voor te leggen die haar aanwezigheid in België onomstotelijk aantoonen in de periode van 2 jaar die haar aanvraag voorafging, namelijk van 14.03.2012 tot 24.06.2014.

De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dit zijn met name: attest arbeidsongeschiktheid ziekenfonds en uitkeringsattesten. Het feit dat betrokkene arbeidsongeschiktheidsuitkeringen zou ontvangen sinds 22.03.2013 vormt geen sluitend bewijs van haar persoonlijke aanwezigheid in het Rijk. Het is immers mogelijk, mits het respecteren van bepaalde voorwaarden, verder invaliditeitsuitkeringen te blijven genieten in het buitenland. Derhalve dient te worden vastgesteld dat betrokkene haar persoonlijke aanwezigheid in het Rijk onvoldoende heeft kunnen staven in de periode 14.03.2012 tot 24.06.2014.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene kan uiteraard een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving indienen overeenkomstig de bijlage 19 op basis van haar huidige activiteiten in België (werknemer, zelfstandige, student) of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene opnieuw in orde worden gebracht.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verder is zij uiteraard ook bevoegd om na te gaan of er geen materiele norm werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., n° 167.411, 2 februari 2007; R.v.St, n° 154.954, 14 februari 2006); Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat deze overheid bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing steunt op een weerlegbaar vermoeden dat een vreemdeling wiens verblijfstitel al meer dan drie maanden verstreken is, verondersteld wordt het land te hebben verlaten. Uiteraard is hier een tegenbewijs mogelijk. Het KB gaat echter niet verder in op hoe dit bewijs net moet worden geleverd. Wanneer verzoeker haar uitkeringsattesten binnenbracht, ging zij ervan uit dat dit voldoende bewijs zou leveren. Echter het is inderdaad onder specifieke omstandigheden mogelijk om deze uitkeringen ook in het buitenland te ontvangen.

In deze lijkt echter het evenredigheidsbeginsel geschonden, daar verzoeker inderdaad ten overvloede haar aanwezigheid kan laten attesteren in de periode tussen 14.03.2012 en 26.06.2014. Zo werd verzoeker opgenomen in het Psychiatrisch Centrum Bethanië op 14.01.2014 en in het ZNA Stuivenberg op 14.03.2014, deed zij aangifte van verlies van een identiteitskaart op 06.05.2013, werd zij verhoord door de politie op 21.03.2013, ondertekende zij een klachtenprocedure en privacyverklaring op 21.12.2012

Al deze gegevens bevestigen onomstotelijk de aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied, zodat moet worden vastgesteld dat zij hier inderdaad ononderbroken heeft verbleven.

De gevolgen van de beslissing om het verlengd verblijf van verzoeker te weigeren heeft in haar hoofde als gevolg dat zij terug zou moeten keren naar Portugal, waar zij geen rechten heeft kunnen opbouwen, daar waar zij in België heeft gewerkt en bijgedragen tot de sociale zekerheid van 2004 tot 2013. Zij kan zich uiteraard niet zomaar terug inschrijven overeenkomstig bijlage 19 op basis van haar huidige activiteiten, daar verzoeker invalide werd verklaart. Bovendien wordt verzoeker het op deze manier uiterst moeilijk gemaakt om haar recht op gezinsleven uit te oefenen. Verzoeker is immers moeder van twee kinderen, dewelke hier in België in een pleeggezin werden geplaatst. Dergelijk bezoek vanuit Portugal regelen is schier onmogelijk.

Het onmiddellijk nemen van een beslissing waarbij het verblijfsrecht niet wordt verlengd, in plaats van bijkomend bewijs te vragen aan verzoeker is kennelijk onredelijk, gelet op de draagwijdte van de beslissing. Het lijkt er dan ook op dat de administratie te snel en onwettig tot haar beslissing is gekomen om verzoeker geen verblijfsrecht meer toe te staan.

Het middel is ernstig."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS. 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3. In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 7. Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk."

Tevens verwijst de bestreden beslissing naar artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de E-kaart van verzoekster verviel op op 14 maart 2012. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

Op 24 juni 2014 vraagt verzoekster om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart. Op dat moment was de verblijfstitel van verzoekster al meer dan drie maanden verstreken. Aldus was er een wettelijk vermoeden dat verzoekster het land had verlaten, tenzij zij het tegendeel kon bewijzen. Daar verzoekster eerder in het bezit was van een duurzaam verblijfsrecht, diende tevens te worden nagegaan of verzoekster dit duurzaam verblijfsrecht verloor door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.

3.5. De Raad benadrukt dat, in het kader van voormelde weerlegbaar vermoeden, de bewijslast rust bij de vreemdeling zelf die vraagt om terug in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart. Hij of zij moet alle elementen bijbrengen die de aanspraak rechtvaardigen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De vereiste aanwezigheid op het Belgische grondgebied aantonen, gebeurt op basis van een vrije bewijsvoering waarbij de gemachtigde als tegengewicht over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad herinnert eraan dat hij in casu als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen.

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster werd uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen die haar aanwezigheid in België onomstotelijk aantoonde in de periode van twee jaar die haar aanvraag voorafging, met name van 14 maart 2012 tot 24 juni 2014.

De stukken van het administratief dossier geven aan dat verzoekster volgende documenten voorlegde: een attest van arbeidsongeschiktheid van het ziekenfonds van 6 oktober 2014, waarbij wordt gesteld dat verzoekster als arbeidsongeschikt werd erkend van 22 maart 2014 tot 30 november 2015, en uitkeringsattesten voor de periode van 22 maart 2013 tot 31 december 2013 en de periode van 1 januari 2014 tot 6 oktober 2014.

Aangaande deze voorgelegde bewijsstukken motiveerde gemachtigde als volgt:

“Het feit dat betrokkene arbeidsongeschiktheidsuitkeringen zou ontvangen sinds 22.03.2013 vormt geen sluitend bewijs van haar persoonlijke aanwezigheid in het Rijk. Het is immers mogelijk, mits het respecteren van bepaalde voorwaarden, verder invaliditeitsuitkeringen te blijven genieten in het buitenland. Derhalve dient te worden vastgesteld dat betrokkene haar persoonlijke aanwezigheid in het Rijk onvoldoende heeft kunnen staven in de periode 14.03.2012 tot 24.06.2014.”

3.7. Verzoekster geeft aan dat zij dacht de uitkeringsattesten voldoende bewijs zouden leveren, maar geeft ook toe dat het onder specifieke omstandigheden inderdaad mogelijk is om deze uitkeringen ook in het buitenland te ontvangen.

Zoals eerder vermeld, rustte de bewijslast bij verzoekster en was zij vrij om met alle nodige middelen haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied te bewijzen. Het kwam haar toe om in dit kader zorgvuldig te handelen en dus een sluitend bewijs te leveren van haar aanwezigheid.

Nu verzoekster zelf toegeeft dat uitkeringen inderdaad ook in het buitenland kunnen worden ontvangen, handelt de gemachtigde niet kennelijk onredelijk wanneer hij besluit dat de voorgelegde invaliditeitsuitkeringen onvoldoende haar persoonlijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied tijdens de periode van 14 maart 2012 tot 24 juni 2014 kunnen staven.

De stukken die verzoekster thans voor het eerst bij haar verzoekschrift neerlegt, vermogen de Raad niet tot een andere conclusie te doen komen aangezien dit stukken zijn die de gemachtigde niet in zijn bezit

had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het hem niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoekster in wezen een feitelijke herbeoordeling van de zaak. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand met het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden verblijfsweigering (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Het staat verzoekster vrij om op basis van deze nieuwe stukken een nieuw en volledig verzoek om in het bezit te worden gesteld van een nieuwe verblijfskaart in te dienen.

Verzoekster wijst nog op de gevolgen als zij zou moeten terugkeren naar Portugal. Zij heeft daar geen sociale rechten opgebouwd maar wel in België. Bovendien kan zij dan haar recht op gezinsleven niet uitoefenen daar haar twee kinderen in België in een pleeggezin werden geplaatst.

De Raad wijst nogmaals op de mogelijkheid om een tweede verzoek in te dienen om in het bezit gesteld van een nieuwe verblijfskaart, ditmaal op basis van een volledig dossier waarbij verzoekster tevens de stukken voegt die zij heden bij het verzoekschrift voegt.

Verder wijst de Raad op de mogelijkheid die de gemachtigde zelf in de bestreden beslissing formuleert, met name de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving in te dienen. Aangezien verzoekster over invaliditeitsuitkeringen beschikt, kan zij een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen indienen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit. Uit deze laatste bepaling volgt dat een invaliditeitsuitkering in aanmerking wordt genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Zoals de gemachtigde thans in de bestreden beslissing aangeeft kan, mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten, de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw in orde worden gebracht.

3.8. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om haar verzoek te ondersteunen. Waar de gemachtigde op goede gronden vaststelt dat verzoekster in gebreke blijft om afdoende bewijs voor te leggen van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 14 maart 2012 tot 24 juni 2014, kan worden afgeleid dat verzoekster nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennen van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Verder laat het betoog van verzoekster, in de besproken omstandigheden en met de openstaande mogelijkheden die verzoekster nog heeft om haar verblijfssituatie terug in orde te brengen, niet toe te besluiten dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat hij geen gunstig gevolg kan geven aan het verzoek van 24 juni 2014 om in het bezit te worden gesteld van een nieuwe verblijfskaart. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde onwettig tot zijn beslissing is gekomen en in strijd met artikelen 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Het enige middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES